Ponedjeljak, 18.06.2012.g.

Jučer sam na misu, u crkvu, došao tek nekih desetak minuta prije početka mise. Pa sam sjeo bolje naprijed, gdje je bilo mjesta. I tako sam bio bliže oltaru i bliže svećeniku. I imao sam osjećaj da mogu sve pratiti što će svećenik raditi, da ne moram žmiriti kako bi bio bolje koncentriran na tijek mise i riječi koje će biti izgovorene.

A JOŠ SAM BIO VRLO ŽALOSTAN KADA SAM OSJETIO NA

POČETKU MISE DA MI OKO VRATA NEMA MOJE KRUNICE.

ZABORAVIO SAM JU KOD KUĆE NA STOLU. PRVI PUT NAKON

DUGO VREMENA ME ZLI SMOTAO I JA SAM JU ZABORAVIO

STAVITI OKO VRATA PO JUTARNJEM OBLAČENJU.

IMAO SAM OSJEĆAJ KAO DA SAM OGOLJEN. KAO DA

NEDOSTAJE DIO MENE. POGLEDAO SAM KIP DRAGE DJEVICE

MARIJE I ZAMOLIO JE ZA OPROST. I GOSPODINA.

I tako, ponekad sam žmirio a ponekad gledao.

Ne mogu si pomoći. Jednostavno sve vidim što se u mojem vidokrugu miče. A sve to mi odvlači pažnju od slušanje Božje riječi ili svećenikove propovijedi ili ostalih dijelova mise.

Neko malo zakasni i traži si mjesto gdje će sjesti, barem nekoliko glava se mora okrenuti i pogledati tko je to došao i što radi.

Ili primijetim kako netko drži ruke spuštene, sklopljene, ali ipak onako nemarno spuštene ispod trbuha.

Ili netko stalno okreće glavu lijevo ili desno.

Ili netko klekne a neko ne. Pa mi odmah "projuri" kroz misli analiza zašto netko neće kleknuti.

Ili kada idu ljudi primiti pričest. Tko je bio, što je uradio, kako je izgledao poslije kada je primio pričest, itd., itd.

Ili se stalno, i sve više. Jako žalostim kada vidim da mnogi ljudi hostiju, ŽIVOGA GOSPODINA, prime u svoje ruke i onda sami, onako nedostojni da dodirnu živoga Boga, stavljaju Ga u usta.

PA TO JE ŽIVI BOG!!!

TOLIKO TOGA, ŠTO JEDNOSTAVNO NIJE MOJE, ŠTO NEMA

MJESTA U MOJOJ ŽELJI KAKO BI HTIO OSJETITI BOŽJE

PRISUSTVO NA TOJ MISI, TU U CRKVI, TAJ DUHOVN I SVIJET

TAMO OKO NAS.

I VIŠE NI SAM NE ZNAM DA LI JE TO MOJA OHOLOST, MOJE

LICEMJERJE, SEBIČNOST… DA LI JA MOŽDA, I TO PREVIŠE,

SUDIM DRUGIM. JEDNOSTAVNO NE ZNAM.

NE MOGU SI POMOĆI A DA NE PRIMIJETIM DA PREKO 90%

POSTO ONIH KOJE JA VIDIM NA MISI JEDNOSTAVNO IMAJU

PREMALO VJERE DA SHVATE I PRIHVATE DA JE, PO

SVEĆENIKOVIM RIJEČIMA I POLAGANJU RUKU NA PRINESENI

KRUH I VINO, **MEĐU NAS DOŠAO BOG,** DA JE TO, PRINESENO

SADA NA OLTARU, POSTALO NJEGOVO TIJELO I NJEGOVA KRV.

I JA PONEKAD IMAM OSJEĆAJ DA TO ZABORAVIM.

ALI JA VJERUJEM U TO. ČVRSTO.

A KAD JE TO TAKO, MENI JE JEDNOSTAVNO KRIVO KADA

OSJETIM, SPUŠTENE GLAVE, DA MNOGI NE KLEKNU KADA MEĐU

NAS DOĐE ŽIVI BOG.

JER DA MI SVI TAMO VJERUJEMO DA JE DOŠAO ŽIVI BOG

MEĐU NAS, DA LI BI STAJALI KAD BI ON DOŠAO MEĐU NAS,

DA LI BI GLEDALI OKOLO PO CRKVI, DA LI BI NAM BILO

BITNO TKO GDJE SJEDI I TKO JE KAKO OBUČEN!?

DA LI BI ODMAH, ČIM BI SVEĆENIK NA KRAJU MISE UDIJELIO

BLAGOSLOV, PRIJE NEK BI I SIŠAO S OLTARA, POJURILI VAN

IZ CRKVE.

NE BI LI OSTALI SA TIM ŽIVIM BOGOM MEĐU NAMA DA GA

OSJETIMO I DOŽIVIMO.

VRIJEME DOLASKA NA MISU, "GOVOR" NAŠEG TIJELA TOKOM

MISE, NAŠE RUKE, NAŠE OČI, GLAVA, NOGE I SVE DRUGO,

ODAJE NAM, NAMA I DRUGIMA OKO NAS, U CRKVI A I U

SVAKODNEVNOM ŽIVOTU, DA LI MI STVARNO VJERUJEMO U

GOSPODINA!

ILI, BOLJE REČENO, DA LI MI STVARNO HOĆEMO U NJEGA

VJEROVATI!

HOĆEMO, REĆI ĆEMO, HOĆEMO! DA, LAKO IZGOVORENIM

RIJEČIMA. A SVOJIM PONAŠANJEM, SVOJIM DJELIMA… TO VEĆ

MALO TEŽE.

MA NE SUDIM, STVARNO U MOJEM SRCU I DUŠI NEMA TOGA

OSJEĆAJA. NE ŽELIM NIKOME SUDITI!

ALI KADA VIDIM OKO SEBE KAKO NEKI ŽIVE SVOJU VJERU, ILI

BOLJE REČENO, NE ŽIVE, A POZNAM NJIHOVE ŽIVOTE, VIŠE ILI

MANJE, I ZNAM ZA POTEŠKOĆE KOJE IMAJU I KAKO SE S

NJIMA NOSE, DOĐE MI DA VIKNEM IZ PUNOG GLASA:

"TO VAM JE ZBOG VAŠE NEVJERE I

MLAKE VJERE! POČNITE VJEROVATI I

ŽIVJETI VJERU I VIDJET ĆE TE KAKO

ĆE VAM GOSPODIN PROMIJENITI

ŽIVOT NA BOLJE!"

I POKUŠAM TO SVAKOME REĆI ZA KOGA IMALO OSJETIM DA

ME ŽELI ČUTI.

A zli me udara pa udara. Traži on svaku moju slabu točku.

On stvarno "hoda" oko mene i stalno prati i ispituje što ću i kako ja nešto učiniti. Gdje mi je slaba točka. Što će me zaboljeti.

U svakom trenutku kada čvrsto vjerujem u Gospodina, zli nema šanse. Ali Gospodin želi da rastem u vjeri i duhovnosti, da se u svemu tome učvršćujem i onda rastem prema novim spoznajama.

I onda On dopušta zlome da me kuša. I imam osjećaj da ovaj stvarno to sa strane snima. Jer, njegovi udarci su tamo gdje se ja ne nadam. Ne da nisam spreman odgovoriti. Ne.

Moja vjera je čvrsta. Stvarno čvrsta. Bar sada i u svemu što sam doživio s Gospodinom do sada.

Vrlo čvrsto sam uvjeren da ništa što mi se u životu dogodilo nije bilo slučajno. Da je sve to bilo po Gospodinovom planu za mene. Sve, od mojih roditelja, djetinjstva, mladosti, supruge, djece, rada, zatvora, obraćenja, sadašnjeg života.

I da će sve što će mi se dalje dogoditi biti dio tog istog plana.

SAMO JA MORAM ČINITI SVOJE.

Ali zli uvijek nalazi načine da me malo "poljulja". Preko meni dragih ljudi. Jer onaj moj "ja", moja oholost, stalno želi da bude sve, ili čim više toga, po njegovom.

I izgubim se ponekad, na trenutak, u svemu tome. Taj moj "ja" nekako "ispliva" na prvo mjesto. Na trenutak. Nešto se u meni buni ali mi misli jure. I nastane nekakva duhovna borba u meni.

A ponekad mi se čini kao da ja i u njoj ne učestvujem. Kao da tu duhovnu borbu, koja se vodi u meni, ja gledam sa strane.

I baš tako je bilo neki dan. "Udario" me preko jedne, meni drage osobe. I moj "ja" je stao odmah "na zadnje noge" i počeo istodobni napad i obranu.

Ali, sada sam svega toga svjestan. Znam i osjetim te napade. I uspijevam stati i pokušavam razmisliti i dokučiti što se događa.

Znam da bi to mogao biti napad zloga, kušnja, ali sam jednostavno preslab da se na sve to samo nasmijem.

Jednostavno moram to proći a da usput još nešto i naučim. Gospodin, a da ja toga nisam ni svjestan, želi da postupim ispravno, da shvatim što je u svemu tome Njegova volja za mene i tog drugog, i da učinim samo ono što ja, takav kakav jesam, i učinim.

I nakon toga napada, ostao sam ja u svojim mislima. Zli je svoje napravio i sada je i on čekao što ću i kako ću dalje.

U glavi mi je bio "vrtlog" misli.

ALI, TU SAM PREPOZNAO SVOJU VJERU I GOSPODINA U

MOJEM ŽIVOTU, PONOVNO SAM GA "VIDIO", JER MI JE PRVO

U MISLI DOŠLA REČENICA KOJU ĆU REĆI TOJ DRUGOJ OSOBI.

"U MOJEM ŽIVOTU GOSPODIN JE

UVIJEK NA PRVOM MJESTU. ON I MOJ

ODNOS S NJIM."

Ta rečenica mi je samo došla. Ali, u tom trenutku, ta rečenica je bila moja. Samo moja.

I najedanput je u moje srce i misli došao mir. To je to. Gospodin je prvi a onda sve ostalo.

Odnos sa suprugom, u skladu s Gospodinovim zapovijedima, je na drugom mjestu.

Odnos sa djecom, majkom, sestrom, polubraćom, itd. ,je slijedeće.

Sve se u meni posložilo. Ja ne znam što će biti idućeg trenutka, sutra ili za godinu dana, sa mnom i mojim životom, ljudima u mojem životu i s njihovim odnosima, njihovim životima. Niti me to ne brine.

Bit će onako kako ćemo svi mi izabrati u svakom trenutku svojih života.

Ja sam izabrao.

GOSPODIN JE U MOJEM ŽIVOTU NA PRVOM

MJESTU.

HVALA TI GOSPODINE ŠTO SI TI PRVI U

MOJEM ŽIVOTU. HVALA TI ŠTO SI ME

POZVAO.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.